

ΠΑΛΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ...

Είπαμε τότε δεκάξη χρονών και βρισκόμαυν μόνος στην Πράγα. Μόλις έφθάσα σ' αυτήν την πόλη αισθανόμην την πιο δυνατή συγκίνηση που δοκίμασα στην έφηβότητά μου. Η παλιά αυτή πόλις μ' έφορμάσε άμεσα με τ' άναστόχη της, τάραχτησις της σπύτις και τίς έκκελίρες της, που είχαν τόσο ευγενείς γραμμές ώστε και η πιο βρασιάνεινη φωνή γαλλίανεν άμα τίς αντίστοιχες.

Μέρες ολοκλήρες δεν ήναυα άλλη δουλειά παρά τραγουδούσα άπ' την μιάν όχητή του ποταμού Μολδαυιά στην άλλη, όνειροπολούντας ρομαντικές ερωτικές περιπέτειες—που είχαν άδύνατο να πραγματοποιηθοῦν, μεθυσμένος άπό μιάν τρισευτυχισμένην γιά την έλευθερία μου, έκπλύνοντας πάντα τους κάποιου ερωματητή περιπέτεια θά μου τόζαννε κακά μέρη.

Άλλοτεμονό όποιος! Δύο βδομάδες έπιόωνα στην Πράγα και δεν μου έφταε τίποτα τ' έρωματικό.

Άλλά, κάποιου Κυριακή, μου φάνηκε πως θά γινόνταν έπι τέλος το θαύμα που περιμένα τόσο καιρό.

Καθόμουν στο σπίτι ένος συγκινωμένου και περιτομητικού άνθρώπου, που λάτρηνε την πόλη του και τη μουσική. Δεν παρόλαίτε κακά εσχαίρια που θά μπορούσε να με κάνει να έκτιμήσω καλύτερα και το ένα και το άλλο. Ένα Συμφατογράφο μου είπε πως την άλλη μέρα θά βράιναμε έξω με κάτι φίλους που ήξεραν όμορφα λαϊκά τραγουδιάρια και θά πηγαίναμε σε κάποιου έξοχη άπ' όποιου θά βέβαια την όμορφότερη άποψη της Πράγας. Η άλήθεια είναι πως η πρόταση αυτή δε με χαροποίησε και πολύ. Άπεναντίας λυπήμην σχεδόν που δε θά μπορούσα να βρω έξω περίπατο μόνος μου, ό-πως συνήθιζα. Όποιοσδήποτε περιηρούμην όταν είδα την Κυριακή τ' άπογευμα ύστερ' άπ' το γούνα, τους φίλους που μόυχε και ό κοινοκήρυξ μου. Είταν τριώμας, πολλοί νεαροί άνόμοι. Έκείνος όρθιλο-

κός, με λεπτή έκφραση στη φωνή, με μιλλία άντιτόξατα και με ρομαντικές φαιρόνες. Έξείνη έκτοξακιωμένη, με μαύρες κορδέλες στά μαλλιά. Τα μάτια της είτανε τόσο μεγάλα και τ' άβλασταί της τόσο μαζουρά που, όταν τα κοιτούσε, σου φαινόταν σά να βρισκόσιν μπρος σ' ένα νεκτερινο και μετηρώδες τοπίο.

Η νεανική μου καρδιά κόνταρε να πάσει άπ' τ' άνατόχη ζωηριμίας, μόλις πρωταντίξωνα το γλύκο έρωμο και συμπαιθητικό προσοπαίει. Απτή είταν η γοηταία που όνειροπολούσε η φαντασία μου. Και έπρόκειτο να πέραιο όλο τ' άπογευμα κοντά της!... Σημειώστε πως δεν ά μέρηλα καθόλου ότι ένδιαιφέρετο τί καλά γιά μένα. Πώς μου πέρασε ά τ' ό μυαλό απτή η σκέψη ούτε εγώ ό ίδιος δε θά μπορούσα να σάς τ' έξηγήσω. Είμουν ένας άσημαντος νέος, μά είχα την ιδέα τότε πως έφτανε να πώ ότι είμαι δεκάξη χρονών γιά μ' άγαθήσουν άμέσως.

Έκινήσαμε λοιπόν άπ' το σπίτι. Περσίασε άπ' τη μεγάλη και γεμάτη αγάλματα γέφυρα, που έννοια τίς δύο Πράγες κ' άρχίσαμε να αναγυραίνουμε στις παλιές συνοικίες, άνάμεσα σε άστυρα μέγαρα με ψηλούς τοίχους που φιλάκιζαν τά λουλούδια, τά δέντρα, το φως της άνοίξεως...

Περπατούσα δίπλα στη δεσποινά των λογισμών μου, μά χωρίς να βγάζω μιλιά άπ' το στόμα μου. Ηθελα να μένω σιωπηλός γιά να φαινόμην πιο σοβαρός. Κάπου-κάπου έροχηνα φλογερές ματιές στη μελαγχολική συνοδή μου, που και κείνη δεν άνοιγε καθόλου το στόμα της. Μπροστά μας βδίδζαν ό άντρας της με το κοινοκήρυχό μου, κωφεντάζοντας και χειρονομώντας. Έτσι, μπορούσα νάχο την αταπότη πως η γυναίκα κείνη είταν η πολυαγαπημένη μου και πως περπατούσαμε μόνου μας, νιώθοντας στην καρδιά την ίδια άγάπη που είχε γιά τον άλλο. Τι συγκινητικές άναμνήσεις! Η Πράγα είχε πολλά θέλητρα γιά μένα, μά τ' ά ξεχνούσα όλα—και τ' ά ξεγνώ και σήμερα άκόμα όταν άναπόλοζ κείνες τίς στιγμές κατά τίς όποιες μου φαινότανε σά νάμουν ό βασιλιάς του κόσμου. Όποιος μου έλεγε τότε πως η γυναίκα εκείνη δε συλλογίζονταν έμένα και πως ό όνειρόν είτανε γαλιάνο κ' άσυννέφαντος και γιά όλο τον άλλο κόσμο που έκανε περίπατο, θά του χαγολεούσα περιηρονηγιά, έπειδή είμουν άπόλυτος βέβαιος πως μονάχα γιά μένα έλαϊκε ό ήλιος και πως τ' ά μάτια εκείνης έλαμταν έτσι μαρξένα άπό το έρωτικό λάθος που αισθανόντανε γιά μένα...

Η ώρα τέσσερις πδάσεσε σ' ένα άπό τ' ά πολλά μικρά έστιατόρια που είνε σπαρμένα στις πλαγιές του μικρού λόφου.

Κάτωσε σ' ένα άπό τ' ά ζόλινα τραπεζάρια του και παραγγείλαμε ύτιρο και γλυκίσματα. Έγώ έξακολουθούσα να μένω σιωπηλός. Και η καρδιά δεν έργαζε λέξη άπ' το στόμα της, ένώ οι δύο κωχοί φλυαρούσαν, φλυαρούσανε χωρίς να κωραζέται ό λάρυγγάς τους.

Καθόμουν μόνος στην όχητή του ποταμού κ' έρωμαζα...

Άξαφνα εκείνη, βλέποντας ένα πιάνο, έτρεξε, τ' άνοίξε κ' άρχισε να παίξει, τραγουδώντας σιγάσι. Ό άντρας της την πλησίασε κ' όταν εκείνη έταρε άρχισε να τραγουδάει κ' αυτός με τη σειρά του. Μουσική και λόγια είτανε πλασμένα γιά κείνο το περιβάλλον. Ποτέ ό ρομαντισμός των νηζών δεν είχε πέσει σε μεγαλύτερη έκσταση σε άτιόσφαιρα πού τουφεχού, πού κατάλληλη γιά όμοια δάρχη, γιά ερωτικές έρωολογήσεις... Όλη η φλόγα του Σουπλερε, όταν είταν είκοσι χρονών άναδιδόντανε άπό το πιάνο κ' άνέφανα άνα προσευχή κάτω άπό τον καθαρό Μαγιάτιζο όνειρόν, ένώ οι πασαλιές μοσχοβολούσαν γύρω μας...

Θά μου είταν άδύνατο σήμερα να σάς έξηγήσω πως μπόρεσα τότε και βράσταζα σ' όλες αυτές τίς δυνατές συγκινήσεις, γιάτι μου φαινόταν, τώρα λιγάκι γελοίες. Μά, όποιος χαροκ κ' άνα αισθανόμην άπό τότε, όσους ένθουσιασμούς κ' άνδοξασια, τίποτα δεν συγκινείται με την έκσταση που πλημμαιρίζει τη στιγμή εκείνη το στήθος μου, με τη φλόγα που έκαιγε τότε μένα μου, με τον παράφρονα σχεδόν ποδο που μ' έσπρωχνε να πέσω γονατιστός μπρός στην όμορφα τραγουδίστρια. Είχα περσοτ' κ' όμοις ήμουν λαγομένος! Θά ήθελα πολύ να πείθω κείνη τη στιγμή και συλλογίζομουν πως θ' άφιθούνα όλη τη ζωή μου γιά την εύτυχία αυτού του άγγέλου που ήξερε τόσο καλά να σε συναρπάξει με τη μουσική και που μου τον έστειλε ό θεός γιά να λάβω μουνα ιδέα του παραδεισίου του.

Η συναλία απτή βράσταζε ως το βράδυ... Όχι γιά δεν ξεφο πως γοηταία σπύτι. Βρισκόμουν σε τέτοια κατάσταση αισθηματικής υπερωγέρσεως, που δε μπορούα πιά να θυμηθώ πως χωριστήκαμε. Μά κείνο που δε θά ξεχάσω ποτέ είναι η φράση, — η μοναδική, είμαι βέβαιος γ' αυτό, που έτόφφερα κείνο το άπογεμα — με την όποια την άποαμνήθησα:

— Όταν θάρθεíte στο Παρίσι, καρδιά μου, έξηγέστε την διεύθυνση μου άπ' το φιλο μας κ' έλάτε να με βρεíte... Με μεγάλη μου ευχαρίστηση θά σάς δείξω όλες τίς όμορφες τίς πρωτεύουσας...

Ό σύλλογος καταδέχτηκε να χαμογελάσει. Μου φαίνεται πως τον έκανα να διασχεδαίξει με την άρεσκιά μου.

Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια. Ένα πρωί, η ύπηρετριά μου μου έφερε ένα έπισκεπτήριο. Είμουν παντρεμένος. Εργαζόμουν σε κάποιου τραπέζα.

— Ποιος είναι; με ρώτησε η γυναίκα μου.

Μά το όνομα που διάβαζα δε μου θόμιζε κανένα γνωστό μου πρόσωπο.

— Η καρδιά περιμένει στον άντιβάλαμο, μου είπε η ύπηρετρία.

— Πώς είναι; — Άρκετά ήλιωμένη... Μά έχει κάτι μάτια...

Άμέσως βεβαίωθηκα πως είτανε η καρδιά άπό την Πράγα.

Και τότε όλα μου ξανάρθαν στη μνήμη, τόσο καθαρά, που μου φάνηκε, που μου φάνηκε σά να ξανάρχιζα τη ζωή μου ύστερ' άπό την άληγομένην κείνη Κυριακή. Στ' αδιά μου άντιχούσαν κάποιου τραγουδιάρια. Και στην καρδιά μου ξαναγεννιόταν η ίδια άγάπη άγνή, μεγάλη, δυνατή σάν και τότε...

— Θά τη δεχτείς; με ρώτησε η γυναίκα μου.

Νά τη δεχθώ; Ηθελα πολύ να τρέξω κοντά της, να φιλήσω, την άρχη της όρφιας της. Ηθελα πολύ να...

Και όμοις δεν το ζουνοίνα άπ' τη θέση μου. Η ήλια και η πείρα μάς κάνει να φοβόμαστε τίς άνάμνήσεις, να είμαστε δειλοί κ' άνανδροι. Η ήλια είναι ό δεσπομύλακας που περιορίζει ταύδύομητα κινήματά μας, που μάς δείχνει τους κινδύνους που μάς περιμένουν άν λημονήσουμε τη φιλική, την όποια όπτόσο δεν τοίχομμε ν' άφιθούμε.

Και τότε φορήθηκα σά να βρισκόμουν μπρος σε κανένα πτόμα. Και είπα στην ύπηρετρία:

— Πές της καρδιάς απτής πως δεν είμαι έδδω. Μόλοσα όμως σιγά-σιγά, σά νάκανα κανένα έργλημα.

Μετάφρ. Ν. ΆΔ.

ZHTEITAI πεπειραμένος διορθωτής, έχων και προηγομένην ύπηρεσίαν. Μισθός ίκανοποιητικός. Πληροφορία στά Γραφεία μας.